

DEAN KOONTZ

ashley Bellová

DEAN KOONTZ

**ASHLEY
BELLOVÁ**

Copyright *ASHLEY BELL* © 2015 by Dean Koontz
Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB
and P. & R. Permissions & Rights Ltd.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Zuzana Dyková, 2019
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2019
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7585-935-8 (pdf)

DEAN KOONTZ

**ASHLEY
BELLOVÁ**

PŘELOŽILA ZUZANA DYKOVÁ

Tuto knihu s velkou láskou věnuji
Susan (Allison) Cathers, své spřízněné duši.
Děkuji ti za těch třicet let laskavosti a dokonalosti.

Ona...

Slyší zpěv z ptačího vejce.

James Dickey, *Sleeping Out at Easter*

1

Žena, která se chtěla
provdat za hrdinu

Toho roku, kdy Bibi Blairová oslavila své desáté narozeniny, což bylo dvanáct let před tím, než se do jejího života rozhodla vstoupit Smrt, byla od ledna až do poloviny března obloha skoro každý den schvácená žalem a andělé jižní Kalifornii denně skrápěli svými slzami. Alespoň tak si to zapsala do svého deníčku; pochmurně zatažená obloha a dnem i nocí plačící andělé, avšak nijak se nepídila po příčině tohoto nebeského zármutku.

Už tehdy kromě toho, že si vedla deníček, psala i povídky. Oné deštivé zimy pojednávaly všechny její příběhy o psu jménem Jasper, kterého jeho krutý páníček v bouři opustil na pláži jižně od San Franciska. V každé povídce si Jasper, šedočerný kříženec, našel nový domov. Nicméně na konci každého příběhu se jeho nově nalezený ráj z nějakého důvodu proměnil pouze v dočasný útočiště. Věrný Jasper odhodlaně putoval stovky mil směrem na jih a neúnavně přitom hledal takový domov, v němž by mohl zůstat již natrvalo.

Jako dítě byla Bibi veselá a šťastná, jakákoliv zasmušilost jí byla cizí, proto jí tehdy, a ještě mnoho následujících let připadalo zvláštní, že napsala tolik strastiplných povídek o osamělém, osudem pronásledovaném voříškovi, jemuž se nedaří nalézt lásku a domov. Svou tehdejší motivaci měla plně pochopit až po svých dvaadvacátých narozeninách.

V určitém směru je každý z nás tak trochu straka. Ani Bibi nebyla jiná, ale tehdy to o sobě zatím nevěděla. Uplynulo ještě mnoho času, než si dokázala přiznat skutečnosti, které ve svém straším srdci ukrývala před okolním světem i sama před sebou.

Straky, ptáci s výrazným černo-bílým kabátkem a dlouhými ocasními pery, mají ve zvyku hromadit předměty, které upoutají jejich pozornost; knoflíky, kousky drátů, stužky, barevné korálky, střepy. Své poklady pak ukryjí před okolním světem do hnízda, avšak s příchodem dalšího roku se pouští do budování hnízda nového a zapomínají, kam své trofeje ukryly. Schovávají je tak vlastně i samy před sebou a dávají dohromady stále nové sbírky.

Lidé zas mají ve zvyku skrývat sami před sebou pravdu o sobě samých. Takovéto sebeobelhávání je ve své podstatě způsobem, jak se vyrovnat s nejrůznějšími prožitky, a u většiny lidí se v nějaké míře objevuje již od dětství.

Oné deštivé zimy ve věku deseti let bydlela Bibi se svými rodiči v malém bungalovu v Corona del Mar, v malebném sousedství Newport Beach. Ačkoliv žili pouhé tři bloky od Tichého oceánu, neměli výhled na moře. Událo se to první dubnové neděle, když byla sama doma. Seděla v houpacím křesle na přední verandě jejich starobylého, šindelem obloženého domu, zatímco se skrz palmy a fíkovníky řinuly proudy deště, který na asfaltu syčel a prskal jako olej na pánvi.

Nepatřila k dětem, které rády zahálí. Neustále se v duchu něčím zaobírala, pořád jí to v hlavě šrotovalo. Měla u sebe žlutě linkovaný blok a sadu tužek, potřebnou výbavu pro další pokračování ságy o opuštěném Jasperovi. Periferním viděním zaznamenala pohyb, který ji přiměl zvednout hlavu, načež spatřila promočeného a vyčerpaného psa belhajícího se po chodníku směrem od oceánu.

Ve věku deseti let ještě neztratila schopnost věřit na zázraky a nyní vycítila, že se jeden takový blíží. S pocitem očekávání něčeho úžasného odložila blok a tužku, zvedla se z křesla a vykročila směrem ke schodišti vedoucímu z verandy.

Pes se ani v nejmenším nepodobal opuštěnému kříženci z jejích povídek. Urousaný zlatý retrívr se zastavil v místě, kde se cestička k bungalovu křížila s chodníkem. Oči dívky a zvířete se setkaly. Zavolala na něj: „Pojď sem, pejsku, pojď ke mně.“ Nechal se chvíli přemlouvat, ale nakonec došel k verandě a vylezl po

schodech nahoru. Bibi se k němu sehnula, aby mu mohla zpříma pohlédnout do očí, které měl stejně zlaté jako srst. „Smrdíš.“ Retívr dlouze zívł, jako kdyby chtěl říct, že podobná informace pro něj není žádnou novinkou.

Kolem krku měl rozpraskaný, špinavý obojek. Nevisela na něm žádná známka. Ani na něm nebyla připevněná jedna z těch destiček se jménem a telefonním číslem, jakou by zodpovědný majitel svému psovi jistě pořídil.

Bibi ho skrz clonu deště odvedla podél domu na maličký vydlážděný dvorek, který ohraničovaly z východu a ze západu omítnuté zdi, tvořící plot se sousedními pozemky, a z jihu zadní stěna dvojgaráže, která se otvírala do boční uličky. Na dvorek ústilo venkovní schodiště vedoucí přes balkonek do bytu nad garáží. Bibi se záměrně vyhnula pohledu do jeho oken.

Přikázala psovi, aby počkal na zadní verandě, zatímco sama vešla do domu. Překvapilo ji, že ho tam našla, když se vrátila se dvěma plážovými osuškami, lahvičkou šamponu, fénem a kartáčem na vlasy. Přeběhl s ní deštěm skrápěný dvorek a společně vešli do suché garáže.

Když rozsvítila a sundala mu z krku bahnem obalený obojek, spatřila něco, čeho si předtím nevšimla. Její první myšlenka byla hodit obojek do popelnice a skrýt jej mezi další odpadky, ale věděla, že by to nebylo správné. Namísto toho otevřela šuplík skříňky vedle ponku svého táty, vytáhla z jeho zásob jeden jelenicový hadřík a obojek do něj zabalila.

Z bytu nad její hlavou se ozval nějaký ostrý rachot. Bibi vyděšeně pohlédla na strop garáže, který tvořila přiznaná trámová konstrukce bohatě zdobená pavoučí architekturou.

Měla pocit, že dokonce zaslechla tichý, zmučený hlas. Poté, co téměř půl minuty usilovně napínala uši, dospěla k přesvědčení, že se jí to muselo jen zdát.

Ve slabém světle zaprášené žárovky upevněné v keramické objímce tančil v trámoví mezi vlákny pavučiny tlustý pavouk

a vyluzoval při tom na své hedvábné harfě hudbu, kterou lidské ucho není schopno postřehnout.

Bibi si vzpomněla na pavoučici Šarlotu, která zachránila svého kamaráda, prasátko Wilbura, v knížce E. B. Whitea *Šarlotina pavučinka*. Bibi na okamžik zapomněla na garáž, neboť před očima se jí zjevil výjev, který pro ni byl v tu chvíli hmatatelnější než okolní realita:

Mnoho týdnů po Šarlotině smutném skonu stovky jejích malinkých pavoučích dětiček, čerstvě vylíhlých z vajíček uložených v kokonu, namířily své snovací bradavky k nebi a začaly vypouštět malé obláčky jemného hedvábí. Obláčky se zvětšovaly, až byly dost velké na to, aby se malí pavoučci začali vznášet. Prasátko Wilbur v úžasu a s nadšením sledovalo, jak jejich vzdušná armáda odlétá do neznámých vzdálených končin, a přálo jim na jejich cestě mnoho štěstí. Zároveň však pociťovalo smutek, že přichází o to poslední, co zde jeho kamarádka Šarlota zanechala...

Tichým zakňučením a slabým štěknutím přivedl retrívr Bibi zpět do skutečného světa garáže.

Když byl pes později umyt, usušen a vykartáčován, využila Bibi krátké přestávky v dešti a vzala ho do domu. Ukázala mu svůj malý pokojík a oznámila mu: „Jestli táta s mámou nevyletí z kůže, až tě uvidí, tak budeš spát tady se mnou.“

Pes se zájmem přihlížel, jak Bibi vytahuje ze dna své šatní skříně kartonovou krabici. Byly v ní knihy, které se již nevešly na bohatě obložené police rámuující její postel. Přerovnála svazky tak, aby mezi nimi vznikla mezera, do které by mohla zasunout jelenicí obalený obojek. Pak krabici vrátila zpět do skříně.

„Jmenuješ se Olaf,“ sdělila retrívrovi, který nadšeně zavrtěl ocasem. „Prostě Olaf. Jednou ti to vysvětlím.“

Za nějaký čas Bibi na obojek zapomněla, protože na něj chtěla zapomenout. Uplynulo devět let, než jej opět našla na dně krabice s knihami. Když se s ním znovu shledala, opět jej zabalila do jelenice a vyhledala nové místo, kam ho ukryt.

Ono druhé březnové úterý, které přineslo to strašné odhalení a nečekanou hrozbu blízké smrti, by se pro některé lidi stalo začátkem jejich konce. Ale Bibi Blairová, které bylo nyní dvaadvacet let, jej měla v budoucnu vnímat jako první den svého nového života.

Probudila se za svítání, přistoupila k oknu ložnice a se zíváním sledovala, jak zatím ještě schované slunce ohlašuje svůj příchod korouhvemi korálově růžového světla. Vydržela se dívat, dokud se zlatý kotouč nevyloupl zpoza obzoru a nevydal se na svou každodenní cestu k západu. Měla ráda východy slunce. Začátky. Každý rozbřesk s sebou přinášel tolik příslibů. Mohlo se stát cokoliv skvělého. Slovo *zklamání* měla Bibi vyhrazené jen pro večer, a to ještě pouze tehdy, když celý den opravdu nestál za nic. Byla rozená optimistka. Její matka o ní jednou řekla, že kdyby osud nadělil Bibi kyselé citróny, nevzala by je a neudělala z nich limonádu, jak se říká, ale rovnou limoncello.

Vzdálené hory rýsující se proti modré ranní obloze jako kdyby vytvářely hradby na ochranu kouzelného království Orange County před vši ošklivostí a chaosem, které v poslední době sužovaly tolik míst na světě. Kalifornské pobřeží se svými narýsovanými ulicemi lemovanými stromy a obrovským počtem parků v pečlivě naplánovaných aglomeracích slibovalo hladký a uspořádaný život plný nekonečných půvabů a radostí.

Bibi se však nespokojila s pouhým nejasným příslibem. Ve svých dvaadvaceti letech měla velké sny, ačkoliv ona sama je sny nenazývala, protože sny jsou jen fantazie, které pronášíme, když

padá hvězda, a jež se jen zřídka kdy mění v realitu. Proto jim říkala očekávání. Měla velká očekávání a znala prostředky, jimiž se jí je jistě podaří naplnit.

Někdy si dokázala svou budoucnost představit tak jasně, jako kdyby ji už prožila a teď na ni jen vzpomínala. Ke splnění cílů je představivost téměř stejně důležitá jako usilovná práce. Nemůžete vyhrát, pokud si nedokážete představit své vítězství a jak ho dosáhnout.

Bibi upírala pohled ke vzdáleným horám a myslela na muže, kterého si vezme. Na lásku svého života, nyní vzdálenou přes půl světa v místě plném krvavého nebezpečí a všudypřítomných hrozeb. Zakázala si se o něj příliš strachovat. Umí se o sebe postarat za všech okolností. Není to nějaký pohádkový hrdina, ale hrdina skutečného světa a žena, která se má stát jeho manželkou, má povinnost zachovávat stejně stoický klid, s jakým on podstupuje rizika, jimž čelí.

„Miluji tě, Paxtone,“ zašeptala, jak měla často ve zvyku, jako kdyby toto vyznání bylo kouzelným zaklínadlem, které ho ochrání bez ohledu na ty tisíce kilometrů, jež je od sebe dělí.

Osprchovala se, oblékla, vyzvedla noviny, které jí každé ráno házeli ke dveřím, a poté vešla do kuchyně právě v okamžiku, kdy do konvice kávovaru spuštěného časovým spínačem dokapával šestý šálek kávy. Směs, kterou měla v oblibě, byla natolik aromatická a plná kofeinu, že už sama její vůně by vyléčila narkolepsii.

V kuchyni se skvěly židle s pochromovanými nohami a sedáky potaženými černou umělou kůží, které vypadaly, jako by pocházely z padesátých let. Měla ráda padesátá léta. Tehdy ještě svět dával smysl. Posadila se k pochromovanému jídelnímu stolu s červenou umakartovou deskou, zalistovala novinami a usrkávala ze svého prvního ranního šálku kávy, kterému z legrace říkala „startovací“.

Vydavatel novin, které odebírala, se rozhodl zvýšit svou konkurenceschopnost v době, kdy elektronická média dokážou

přinést všechny zprávy mnohem dřív, než se je vůbec podaří vytisknout, tím, že hlavním světovým a domácím zprávám věnoval jen pár stránek a zbytek plátku vyhradil pro zajímavé životní příběhy místních obyvatel. Což Bibi, jako spisovatelka, vřele schvalovala. V beletrii platí, že ty nejlepší historické romány daleko častěji než o významných událostech pojednávají o obyčejných lidech, jejichž životy řídí dějinné zvraty vymykající se jejich kontrole. Nicméně na každý příběh o ženě, která svádí boj s lhostejnými byrokraty, aby získala adekvátní péči pro svého válkou zmrzačeného manžela, připadal článek o někom, kdo vlastní obrovskou sbírku legračních pokrývek hlavy, nebo o člověku, který usiluje o získání povolení vstoupit do manželského svazku se svým papouškem.

Stejně jako první šálek pila Bibi i ten druhý zcela černý a přikulovala k němu čokoládový croissant. Navzdory vši té propagandě kolem odmítala uvěřit, že by hektolitry kávy a strava plná másla a vajec měly být nezdravé. S jistou vzpurností jedla, na co měla chuť, a zůstávala štíhlá a zdravá. Věděla, že má jen jeden život, a chtěla si ho užít naplno se slaninou a se vším ostatním.

Když si pochutnávala na druhém croissantu, ocitlo se jí náhle v ústech sousto, které chutnalo odporně jako zkyslé mléko. Vyplivla ho na talířek a jazyk si utřela do ubrousku.

Pekárna, ve které nakupovala, ji ještě nikdy nezklamala. Na vyplivnutém kousku nebylo nic nápadného. Přičichla si k nakousnutému croissantu, ale i ten příjemně voněl. Nezdálo se, že by na něm bylo něco závadného.

Váhavě si do něj opět kousla. Chutnal dobře. Nebo? Možná slabounký náznak... něčeho. Znechuceně croissant odložila. Úplně ji přešla chuť.

Dnešní noviny se jen hemžily sběrateli legračních pokrývek hlav a podobnými individui. Moc ji nezauly. Nalila si třetí hrnek kávy a odebrala se do pracovny, kterou měla ve větší ze dvou ložnic svého bytu.

Otevřela si v počítači nedokončenou povídku, na které posledních pár týdnů pracovala, a na okamžik se očima zastavila u hlavičky dokumentu. Autor: *Bibi Blairová*.

Rodiče jí dali jméno Bibi nikoliv proto, že by byli krutí nebo lhostejní k utrpením, která zažívá dítě s neobvyklým jménem, ale protože byli možná až trochu moc svobodomyšlní a nezávislí. Jméno Bibi, vyslovované Bíbí, mělo svůj původ ve starofrancouzském *beubelot*, což znamená hračka, cetka. Nicméně ona rozhodně žádnou hračkou nebyla. Nikdy. A ani se jí nemínila stát.

Ze slova *beubelot* bylo odvozeno ještě jedno jméno, Bubbles. Takže to mohlo být i horší. Kdyby ji tak pojmenovali, musela by podstoupit změnu jména a zvolit nějaké méně frivolní, nebo se stát tanečnicí u tyče.

Kolem šestnáctých narozenin už byla na své jméno zvyklá. A když jí bylo dvacet, začínala si myslet, že Bibi Blairová zní celkem zajímavě. Přesto někdy pochybovala o tom, zda má s tímto jménem šanci být jako spisovatelka brána vážně.

Sjela kurzorem od hlavičky dolů a zastavila se ve druhém odstavci na větě, která potřebovala upravit. Když začala psát, pravá ruka ji normálně poslouchala, ale levá neobratně tápala po klávesnici a trousila po obrazovce nahodilá písmena.

Její údiv přerostl v obavy, když si uvědomila, že necítí tlačítka na bříškách prstů, které jako by měla v křeči. Ztratila v levé ruce cit.

Užasle pozvedla neposlušnou ruku a zahýbala prsty. Viděla, jak se pohybují, ale *necítila* jejich pohyb.

Ačkoliv káva již dávno spláchla tu odpudivou pachut, která jí prve znechutila její druhý croissant, nyní se jí opět vkradla do úst. Tvář se jí zkrivila odporem a natáhla se po hrnku. Sice několikrát cvakla porcelánem o zuby, ale káva opět zabrala.

Levá ruka jí sklouzla z klávesnice do klína. Chvilku s ní nebyla schopná pohnout, v panice jí prolétlo hlavou: *paralýza!*

Najednou pocítila v ruce mravenčení, nebylo to takové to kmitavé brnění, jako když se hodně bouchneme do lokte, měla pocit, jako kdyby se jí v mase a kostech rojily zástupy mravenců. Jak se odsunula od stolu a zvedla, rozšířilo se jí to mravenčení po celé levé straně těla, od temene hlavy až po chodidlo.

Ačkoliv Bibi neměla nejmenší tušení, co se s ní děje, poznala, že se nachází v ohrožení života. Zašeptala jen: „Vždyť je mi teprve dvaadvacet.“

3 | Kadeřnický salon

Nancy Blairová se vždy objednávala do salonu Heather Jorgensové v Newport Beach na nejčasnější možný termín, neboť byla přesvědčena o tom, že i ta nejlepší kadeřnice, jako je Heather, přichází s postupujícím dnem o svou stoprocentní spolehlivost. Nancy by se nikdy nenechala stříhat odpoledne, připadalo by jí to stejně nezodpovědné, jako jít na facelift po večeri.

Ne že by nějakou plastickou operaci potřebovala. Ve svých osmačtyřiceti letech vypadala na třicet osm. Přinejhorším na třicet devět. Její manžel, Murphy, kterému všichni říkali Murph, tvrdil, že jestli někdy dovolí nějakému plastickému chirurgovi, aby jí sáhl na obličej, nepřestane ji sice milovat, ale neřekne jí už jinak než Cruella de Vil, podle záporné postavy s uměle vypnutým obličejem z filmu *101 dalmatinů*.

I vlasy měla krásné, husté a tmavé, bez jediné šediny. Nechávala si je stříhat každé tři týdny, protože chtěla vypadat stále dokonale upravená.

Její dcera, Bibi, měla stejně dokonalé tmavohnědé, téměř černé vlasy, nicméně Bibi je nosila dlouhé. Její milovaná dcera se ji neustále snažila jemně dotlačit k tomu, aby opustila svůj krátký natužený sestřih. Ale Nancy byla ženou činu, neustále v pohybu, a neměla trpělivost věnovat účesu tu nekonečnou spoustu minut, které vyžadují delší vlasy, mají-li vypadat k světu.

Heather jí navlhčila vlasy vodou z rozprašovače a pak zašveholila: „Četla jsem ten Bibiin román *Slepcova lampa*. Moc se mi to líbilo.“

„No ano, dcera má v malíčku víc talentu než většina ostatních spisovatelů ve všech prstech, včetně palců.“ Už ve chvíli, kdy Nancy tato slova s neskrývanou pýchou pronášela, jí došlo, jak je její prohlášení kostrbaté a vlastně i trochu hloupé. Ať už se Bibi cit pro jazyk vzal odkudkoliv, rozhodně neměl nic společného s geny její matky.

„Měl by se stát bestsellerem,“ přitakala Heather.

„Jednou se jí to podaří. Pokud to je to, o co usiluje. Ale nejsem si jistá, že tomu tak je. Svěřuje se mi sice skoro se vším, ale o svém psaní toho moc nenamluví, nevím, čeho v něm chce dosáhnout. Svým způsobem je to tajnůstkářka. Už jako dítě byla Bibi taková. Když jí bylo asi tak osm, vymýšlela si příběhy o společenstvu inteligentních myšek, které měly údajně žít ve spleti chodeb pod naším bungalovem. Byly to nejrůznější směšné historky, ale člověk jim skoro uvěřil. Chvíli jsme dokonce žili v přesvědčení, že v existenci těch svých myšek věří. Už jsme se chystali vzít ji k psychologovi. Ale pak jsme si uvědomili, že to je prostě Bibi a že se narodila pro to, aby vyprávěla příběhy.“

Jako vášnivá čtenářka časopisů se spoustou obrázků a minimem textu zachycujících životy celebrit přestala Heather po třetí větě toho dlouhého proslovu poslouchat. „To nechápu, proč by neměla chtít být autorkou bestselleru a stát se slavnou?“

„Možná chce. Ale to není ten důvod, proč píše. Píše, protože musí. Sama říká, že její představivost je jako parní kotel, který je neustále natlakovaný. Pokud každý den neupustí trochu páry, mohl by explodovat a odpálit jí hlavu.“

„Ty jo.“ V zrcadle nad Nancyinou hlavou se odrážela Heatherina vyjevená veverčí tvář. Byla to roztomilá dívka. Vypadala by ještě o něco lépe, kdyby si nechala srovnat horní řezáky.

„Bibi to pochopitelně nemyslí doslova. Její hlava rozhodně neexploduje, stejně jako nám kdysi pod bungalovem nežily ty inteligentní myši.“

Heatheriny vyčnívající zuby dodaly jejímu znepokojenému výrazu komický nádech. Byla v tu chvíli k zulíbání.

Murph jednou prohlásil, že mužům někdy připadá předkus u hezkých dívek sexy. Od té doby se Nancy měla na pozoru, aby se do života jejího manžela nedostala žádná atraktivní žena s potřebou rovnátek. Murph se taky s Heather nikdy ani nesetkal. A dokud o tom bude rozhodovat Nancy, tak se s ní ani nesetká. Ne, že by jí zahýbal. Nepodváděl ji. Ani ji podvádět nehodlal. Sice nejspíš nevěřil tomu, že by ho jeho manželka vykastrovala štípačkami, jak sama přísahala, ale byl dost chytrý na to, aby si domyslel, že by si případnou nevěru ošklivě odskákal.

„Zavřete oči,“ vyzvala ji Heather. Nancy zavřela oči a uslyšela prskavý zvuk rozprašovače. Potom trocha voňavého tužidla. A závěrečné vyfoukání přes kulatý kartáč.

Hotové vlasy vypadaly dokonale jako vždy. Heather byla talentovaná kadeřnice. Nepoužívala označení vlasová stylistka, považovala se za kadeřnici. Na vizitce měla vzletné francouzské *coiffeuse*, aby dostála stylu Newport Beach, ale v jejím případě byla ta trocha namyšlenosti na místě.

Nancy zaplatila a přidala obvyklé dýško. Ujišťovala zrovna svou *coiffeuse*, že předá autorce její pozitivní kritiku *Slepcovy lampy*, když ji přerušilo vyzvánění jejího mobilního telefonu, několik taktů staré písně Bobbyho McFerrina *Don't worry be happy*. Podívala se na displej, aby zjistila, kdo jí volá, a hovor přijala. „Bibi, zlatíčko!“

Její hlas zněl, jako kdyby je kromě vzdálenosti dělila i nějaká nepřekonatelná hradba: „Mami, něco se se mnou děje.“

Bibi seděla v křesle v obývacím pokoji s kabelkou na klíně a snažila se pozitivním přístupem zarazit to strach nahánějící mravenčení probíhající od hlavy až k patě, když do bytu vtrhla její matka s razancí velitelky zásahového komanda módní policie zaměřeného na vyhledávání fádne se oblékajících jedinců. Nancy vypadala fantasticky ve své černé kožené bundě sportovního střihu z pánské kolekce značky St. Croix, krémovém topu s jemným vzorem od Luise Vuittona, černých džínách Mavi s falešným obnošením a černočervených sportovních botách od designera, na jehož jméno si Bibi zrovna teď nemohla vzpomenout.

Nesdílela matčinu posedlost módou, což bylo patrné i z neznámkových džínů a obyčejného trika s dlouhými rukávy, které teď měla na sobě.

Nancy se hrnula přes pokoj ke křeslu a z úst se jí přitom řinul vodoпад slov: „Jsi celá bledá. Skoro šedá. Můj bože, vypadáš příšerně!“

„Nevypadám, mami. Vypadám normálně, což mi nahání ještě větší strach, než kdybych byla šedá jako kámen a krvácela z očí. Jak mohu vypadat normálně, když se cítím takhle?“

„Zavolám devět set jedenáct.“

„Ne, nezavolaš,“ zarazila ji Bibi rozhodně. „Nechci z toho dělat divadlo.“ Pomocí zdravé pravé ruky se zvedla z křesla. „Jen mě odvez do nemocnice na pohotovost.“

Nancy pohlédla na svou dceru, jako kdyby se dívala na nějaké ubohé zvíře sražené kamionem, které pomalu umírá u krajnice. Její modré oči se zalily slzami.

„Ať tě to ani nenapadne, mami. Neopovažuj se nade mnou brečet.“ Bibi ukázala na malý batůžek, vlastně jen stahovací vak, který ležel vedle křesla. „Vezmeš mi to? Mám tam pyžamo, kartáček, věci na přespání, kdyby si mě tam chtěli nechat přes noc. Nehodlám si na sebe vzít jednu z těch nemocničních věcí, co se zavazují vzadu a kouká ti z nich zadek.“

S hlasem třesoucím se jako aspik Nancy hlesla: „Tak moc tě miluji.“

„Já tě taky miluju, mami.“ Bibi vykročila ke dveřím. „Teď už ale pojď. Já se nebojím. Aspoň ne moc. Sama vždycky říkáš, co bude, to bude. Když to takhle hlásáš, tak podle toho koukej i žít. Jdeme.“

„Ale jestli jsi prodělala mrtvici, tak bychom měli zavolat devět set jedenáct. Každá minuta může hrát roli.“

„Nemám mrtvici.“

Nancy předběhla svou dceru, otevřela dveře, ale svým tělem zablokovala průchod. „Do telefonu jsi mi řekla, že máš levou polovinu těla paralyzovanou –“

„Ne paralyzovanou, cítím v ní mravenčení. Jako kdyby mi na těle najednou vibrovalo padesát mobilních telefonů s vypnutým zvoněním. A levou ruku mám nějak ochablou. To je vše.“

„Mně to připadá jako mrtvice. Jak můžeš vědět, že jsi ji neprodělala?“

„Není to mrtvice. Nemám problémy s řečí. Vidím dobře. Nebolí mě hlava. Nejsem zmatená. *A je mi teprve dvacet dva let, sakra.*“

Zděšení v Nancyině tváři vystřídal rozmrzelost, když si uvědomila, že svou dceru straší, místo aby jí pomáhala. „Dobře. Máš pravdu. Odvezu tě.“

Vstupní dveře bytů ve třetím patře vedly na krytý venkovní ochoz, Bibi po něm kráčela a pravou rukou se přidržovala zábradlí. Byl příjemný svěží den. Ptáci vesele cvrlikali. Palmy a stromovité kapradiny jemně ševalily v mírném vánku. V průzračné

vodě bazénu se proháněly stříbřité přeludy rybek, jež měly na svědomí dovádivé sluneční paprsky. Pohled, který se jí nabízel, byl tak neskutečně krásný. Nikdy dřív si té okolní krásy nevšimla.

Když dorazily na konec ochozu, Nancy se jí zeptala: „Zlatíčko, jsi si jistá, že zvládneš ty schody?“

Jednotlivé stupně otevřeného kovového schodiště byly tvořeny oblázky zatlačenými do betonu. Symetrie a ladnost, s jakými schody klesaly do zahrady, je pasovaly do role sochařského díla. Bibi nikdy předtím schody jako umělecký artefakt nevnímala. Vyhlídka na to, že je možná vidí naposledy, musela změnit její perspektivu.

„Jo, schody zvládnou,“ ujistila Bibi netrpělivě matku. „Jen je asi neseběhnou.“

Bez vážnějšího problému postupně zdolávala jeden schod za druhým, jen třikrát se jí stalo, že se levá noha nepohnula, kdy měla, a musela ji na následující schod dovléci.

Když se na parkovišti přiblížily k BMW s poznávací značkou TOP AGENT, vykročila Nancy ke dveřím spolujezdce, pak si ale zjevně vzpomněla, že si její dcera nepřeje, aby s ní zacházela jako v rukavičkách, a rychle přeběhla na stranu řidiče.

Bibi s jistou úlevou zjistila, že nasedání do auta pro ni není v současném stavu o nic těžší, než by bylo nastupování do jedné z mírně se kymácejících kabinek ruského kola.

Nancy nastartovala a vyzvala ji: „Připoutej se, drahoušku.“

„Ale já jsem připoutaná, mami.“ Když se slyšela, jak tato slova pronáší, připadala si jako ukňouraná pubertačka odkázaná na věčně peskující matku. Taková být nechtěla. „Jsem připoutaná.“

„Ach, ano, jsi. Samozřejmě.“

Nancy vyjela z parkoviště, a aniž by zastavila, zabočila doprava a šlápla na plyn, aby stihla projet křižovatku, než na semaforu naskočí červená.

„Bylo by ironií osudu,“ poznamenala Bibi, „kdybys nás zabila cestou do nemocnice.“

„Nikdy jsem se nevybourala, miláčku. Jenom jednou jsem dostala pokutu kvůli rychlosti, a to ještě šlo o sprostou past naražčenou na řidiče. Ten policajt byl pěkný Hedorah, pidlovoký mizera, který by určitě nerozeznal sklo od bubnu.“

Surfařský slang. Hedorah je suchozemec, pojmenování vzniklo podle suchozemského protivníka Godzilly. Sklo znamená mírné vlny, které jsou perfektní pro surfování, a buben jsou naopak vlny, které surfaře přivádí na myšlenku, že by měl raději přesedlat na skateboard.

Někdy si Bibi jen těžko připouštěla, že její matka patřila kdysi do ženské surfařské špičky, sjížděla vlny a projížděla modrozeleňnými tunely s těmi nejlepšími. Nancy nikdy nepřestala milovat sluncem rozpálený písek a surf. Jednou za čas odpádlovala na širé moře a chytla si pár vln. Ale výraz surfařka by dnes již rozhodně nepatřil do první desítky rolí, kterými by se definovala. V současné době se jí mimo pláž vkrádal surfařský slang do slovníku pouze tehdy, když na někoho nadávala.

Soustředila se na řízení, v očích jí už mezitím vyschly slzy, se zatátými čelistmi a zkrabaceným obočím hlídala zpětná i boční zrcátka, přejížděla z jednoho jízdního pruhu do druhého častěji, než bylo jejím zvykem, zcela ponořená do svého úkolu, jako když se probírala nabídkou nemovitostí nebo cítila, že se blíží uzavření dohody o prodeji.

„Fuj, hnus.“ Bibi vytáhla pár kapesníků z krabice na palubní desce a dvakrát do nich bezvýsledně plivla.

„Co se děje? Co děláš?“

„Zas ta hnusná pachut.“

„Jaká pachut?“

„Jako zkažené mléko nebo žluklé máslo. Sama od sebe se mi objevuje v ústech.“

„Od kdy?“

„Od chvíle... co tohle začalo.“

„Tvrdila jsi mi, že jediné dva symptomy jsou neovladatelná ruka a to mravenčení.“

„Nemyslím si, že by to byl nějaký symptom.“

„Je to symptom,“ pronesla Nancy razantně.

V dálce se mezi budovami objevila silueta nemocnice a při pohledu na ni si Bibi uvědomila, že cítí mnohem větší strach, než je ochotná si přiznat. Stavba jako taková svou architekturou nijak nevynikala, byla spíše fádni, ale jak se k ní blížily, jevila se čím dál hrůzostrašnější.

„Všechno zlé je pro něco dobré,“ ujišťovala se nahlas.

Její matka na to pochybovačně zareagovala hlasem plným obav: „Opravdu si to myslíš?“

„Pro spisovatele to tak je. Každá zkušenost je materiál. A my neustále potřebujeme nové materiály pro naše psaní.“

Nancy na oranžovou přidala a odbočila ze silnice do nemocničního komplexu. „Co bude, to bude,“ pronesla, napůl sama k sobě, jako kdyby se jednalo o magické zaříkávadlo, které odvrátí veškeré zlo.

„Prosím tě, přestaň mi to říkat,“ ohradila se Bibi ostřeji, než měla v úmyslu. „Už mi to neříkej. Pořád mi to říkáš a já už to nechci slyšet, nikdy.“

Podle informačních tabulí odbočily z hlavního průjezdového okruhu doleva. Nancy se krátce otočila ke své dceři. „Dobře. Udělám cokoli, co si přeješ, zlatíčko.“

Bibi okamžitě zalitovala, že se na svou matku prve tak hrubě obořila. „Promiň. Je mi to tak líto.“ První slovo vyslovila normálně. Ale druhá věta zněla zkomoleně, jako *E mi o ak ido*.

Když zastavovaly před vstupem na pohotovost, Bibi si v duchu přiznala důvod, proč nechtěla zavolat devět set jedenáct: Jako spisovatelka měla vybroušenou schopnost chápat konstrukce příběhů. Od okamžiku, kdy si její levá ruka nezvládla podmanit klávesnici, jak po ní chtěla, a začalo to divné mravenčení, s jistotou poznala, kam to povede. A ta představa se jí ani trochu nezamlouvala. Každý lidský život je koneckonců takový příběh, nebo soubor příběhů, a ne všechny poklidně směřují k šťastnému

konci. Vždycky předpokládala, že její život bude radostný příběh, že si ho takový udělá, ale když u ní propukly ty nečekané příznaky, začala neochotně zvažovat možnost, že její představa byla snad přece jen trochu naivní.

5 | Pet the Cat

Ačkoliv se jaro ještě v jižní Kalifornii tak úplně nezabydlelo, vyrazil toho rána Murphy Blair do práce v sandálech, koupacích šortkách, černém tričku a rozhalené modro-černě kostkované košili značky Padleton s vyhrnutými rukávy. V jeho pískově hnědé kšticí probleskovaly světlé pramínky vyšisované sluncem, nepotřeboval žádný falešný melír, protože každý den, bez ohledu na teplotu, trávil na slunci několik hodin. Byl chodícím důkazem toho, že s trochou zápalu a přehlížením nebezpečí rakoviny kůže je možné udržet si opálení po celý rok.

Jeho obchod s názvem Pet the Cat se nacházel na poloostrově Balboa, výběžku země, který chránil přístav Newport Harbor před oceánem, v blízkosti prvního ze dvou mol. Název obchodu, který by se dal volně přeložit jako Pohlad kočku, měl svůj původ v pohybu, kdy se surfař na svém prkně nakloní a rukou přejede po vlně nebo vzduchem, jako kdyby je laskal.

Výlohy obchodu byly plné surfovacích prken a cool triček značek Mowgli, Wellen, Billabong, Aloha, Reyn Spooner. Murph prodával všechno; od slunečních brýlí Otis se skleněnými čočkami přes kolekci bot Surf Siders značky Vans, neopreny až po ponožky Stance se vzory podle návrhu surfařského šampiona John John Florence.

Ve svých padesáti letech žil Murph svou prací, práce pro něj byla hrou a hra smyslem života. Když dorazil do Pet the Cat, dveře byly otevřené, svítilo se tam, za pultem stál Pogo a zaujatě louskal manuál k surfařským hodinkám Search vybaveným GPS od firmy Rip Curl.

Pogo zvedl oči ke svému šéfovi a zamyšleně prohodil: „Tyhle si teda rozhodně pořídím.“

Před třemi lety nechal s pohodovými výsledky kolem sedmdesáti pěti procent střední školy a zhatil tím plány svých rodičů, kteří ho chtěli přimět ke studiu na vysoké škole. Skromně přežíval se dvěma dalšími surfařskými nadšenci Mikem a Natem v garsonce nad dobročinným obchodem v nedaleké Costa Mesa a jezdil třicet let starou hondou natřenou základovou barvou, která vypadala, že je dobrá tak leda k totálnímu zrušení při demoličním derby.

Většina neúspěšných povalečů, kteří přilnou k surfařské komunitě, žije převážně bez ženské společnosti, dokud si pro ně nepřijde smrt a nezabrání jim vyinkasovat poslední příspěvek v nezaměstnanosti. Pogo tenhle problém neměl, a to hned ze dvou důvodů. Za prvé byl králem vln, na prkně byl neporazitelný a majestátní, troufl si dokonce i na ty neskutečné kolosy, které s sebou přinesl hurikán Marie. Všichni ho obdivovali pro jeho odvalu a jedinečný styl. Mohl z něj být šampión, kdyby v sobě našel chuť závodit a přihlásil se do nějaké soutěže. A za druhé byl nesmírně pohledný. Když šel po ulici, ženy se za ním otáčely, jako kdyby měly hlavy připevněné ke krku kuličkovým ložiskem.

„Dáš mi na to obvyklou slevu?“ zeptal se Pogo a ukázal na hodinky s GPS.

„Jasně, dám,“ přitakal Murph.

„Dvanáct týdenních splátek bez úroku?“

„Co si myslíš, že jsem – charita? Tolik zas nestojí.“

„Tak osm splátek?“

Murph si povzdechl. „No dobře.“ Ukázal na velkou černou obrazovku na zdi za pultem, na které měly běžet archivní surfařské spoty Billabongu pro dokreslení atmosféry obchodu. „Neříkej mi, že je v háji?“

„Ne, je v pohodě, jen jsem ji zapomněl zapnout. Sorry, brácho.“

„Brácho, jo? Máš mě rád jako svého bratra, Pogo?“

„No jasně, brácho. Můj opravdovej brácha Clyde je koumes, obchoduje s cennejma papírama a mně připadá, že musí bejt z Marsu.“

„Tvůj bratr se jmenuje Brandon. Co to tu plácáš o Clydovi?“

Pogo zamrkal. „Na to si musíš přijít sám.“

Murph se zhluboka nadechl. „Chceš, aby se obchodu dařilo?“

Pogo zapnul televizi a přisvědčil: „No jasně. Chci, abys tady ovládl celej trh, brácho.“

„Pak bys mi moc pomohl, kdybys odešel pracovat do nějakého jiného obchodu pro surfaře.“

Pogo se zazubil. „Zlomilo by mi srdce, kdybych měl věřit, že to myslíš vážně. Ale já rozumím tvýmu suchýmu humoru. Měl bys dělat stand-up komika.“

„No jasně, celý žhavý.“

„No ale vážně, i Bonnie si myslí, že jsi k popukání.“

„Bonnie, tvoje sestra, co se od rána do večera dře, aby udržela nad vodou tu svou restauraci? Jo tak, už mi to došlo. Bonnie a Clyde. Nicméně i jí to dost pálí. Proč myslíš, že máte zrovna vy dva stejný smysl pro humor?“

Pogo si povzdechl. „Hele, když říkám ‚koumes‘, nemyslím to nijak pejorativně. Mám toho hodně společnýho se svejma sourozencema, dvojčatama.“

„Jo tak ‚pejorativně‘, jo? Někdy mě vážně překvapuješ, Pogo.“ Murphův telefon zazvonil, podíval se na displej, Nancy. Přijal hovor: „Co se děje, miláčku?“

Páteří mu projel led a zamířil mu rovnou do srdce, když slyšel svou ženu říkat: „Mám strach, lásko. Vypadá to, že Bibi měla mrtvici.“

V úterý dopoledne nebylo na pohotovosti tak rušně, jako by tomu bylo během směny od sedmi večer do tří ráno. Noc přiváděla oběti opilých řidičů, raněné z loupežných přepadení, zmlácené manželky a nejrůznější typy agresivních či halucinujících fetišů, balancujících na hranici předávkování. Když Bibi s matkou dorazily do čekárny, sedělo tam jen pět lidí, z nichž žádný nijak významně nekrvácel.

V danou chvíli byl na postu sestry rozhodující o urgentnosti pacienta zdravotní bratr jménem Manuel Rivera, malý podsaditý chlapík v modrém nemocničním úboru. Změřil jí pulz a zkontroloval tlak, zatímco poslouchal výčet jejích příznaků.

Bibi zkomolila jen pár slov, jinak byla její řeč srozumitelná. V nemocnici se cítila lépe a ve větším bezpečí, alespoň do okamžiku, než Manuelův milý, téměř zenový obličej potemněl obavami a ona byla odvedena ke kolečkovému křeslu. Se zjevným spěchem ji provedl na oddělení skrz dvoukřídle dveře otvírající se na fotobuňku a nechal ji tak předběhnout ostatní lidi v čekárně.

Každou vyšetřovnu tvořila malá kóje s podlahou z šedých vinylových dlaždic a třemi čistě bílými stěnami, přičemž čtvrtá stěna obrácená do haly byla prosklená. U hlavy postele stál v pohotovosti monitor životních funkcí a další výbava.

Nancy usedla na jednu ze dvou židlí připravených pro návštěvy, na kolenou pevně sevřela svoji a Bibiinu kabelku, jako kdyby jí hrozilo přepadení. Ale nebyl to lupič, co jí nahánělo strach.

Manuel nechal sjet mechanické lůžko níže a pomohl Bibi posadit se na okraj. „Pokud se vám nemotá hlava, nelehejte si ještě,“ instruoval ji.

Pak odvezl kolečkové křeslo do haly, kde se setkal s vysokým mužem atletické postavy v nemocničním mundúru, zjevně lékařem. Doktor před sebou tlačil pojízdný počítač uzpůsobený pro práci ve stoje, do kterého si zaznamenával předběžné diagnózy a léčbu všech pacientů, které navštívil.

„Jsi v pořádku, miláčku?“ zeptala se Nancy.

„Jo, mami. Jsem v pohodě. Bude to dobré.“

„Nechceš něco? Vodu? Co? Trochu vody?“

Bibi se v ústech neustále hromadily sliny, jako kdyby měla za chvíli začít zvracet, ale podařilo se jí polknout a udržet snídani na svém místě. Poslední věc, o kterou v tuhle chvíli stála, byla trocha vody.

Manuel si mezitím v hale vyměnil pár slov s tím vysokým mužem, ten posléze vešel do boxu a představil se jako doktor Armand Barsamian. Za jiných okolností by Bibi jeho klidné vystupování a sebejistota zbavily obav.

Pomocí oftalmoskopu jí zkontroloval oční pozadí, položil několik otázek ohledně jejího jména, data narození a čísla sociálního pojištění. Uvědomila si, že se tak zřejmě pokouší ověřit, zda nebyla tím, co se jí děje, nějak ovlivněna její paměť.

„Potřebujeme udělat CT hlavy,“ konstatoval doktor Barsamian. „V případě, že se jedná o mrtvici, čím rychleji se nám podaří odhalit příčinu – trombózu, krvácení – a určit způsob léčby, tím větší je šance, že se plně zotavíte.“

Ve dveřích se objevil zřízenec s pojízdným lůžkem. Lékař Bibi pomohl na ně ulehnout.

Když ji odváželi chodbou, její matka vypadala osiřele, jako kdyby napůl už počítala s tím, že svou dceru vícekrát nespatří. Zřízenec zabočil za roh a Bibi ztratila svou matku z očí.

Místnost s tomografem se nacházela ve druhém patře a panovalo v ní nepříjemné chladno. Přesto nepožádala o přikrývku.

Upnula se k představě, že pokud vydrží být klidná a trpělivá, výsledek testu bude určitě příznivý.

S pomocí se přesunula z pojízdného lůžka na lehátko přístroje.

Zřízenec opustil místnost a vystřídala ho sestra. Přinesla si s sebou tác, na němž leželo gumové škrtidlo, hliníkový sáček obsahující čtvereček buničiny napuštěný antibakteriálním roztokem a podkožní injekci s kontrastní látkou, která přispěje k lepšímu zobrazení cév a případných abnormalit v mozku.

„Je vám dobře, má milá?“

„Ano, děkuji. Je mi dobře.“

Když sestra odešla, promluvil k ní přes interkom z přilehlé kabiny hlas neviditelné obsluhy tomografu, který jí vysvětlil, jak bude vyšetření probíhat. Byla to žena s jemným dívčím hláskem a slabým japonským přízvukem, takže když Bibi zavřela oči, obklopila ji mnohem opravdovější scénérie, než byla ta, kterou nabízela místnost s tomografem...

Dlážděná pěšinka se vinula k červené měsíční bráně, kruhovému vstupu typickému pro čínské zahrady, po jejíchž stranách kvetly oslnivě bílé kopretiny. Hlouběji v zahradě se pod plně rozkvetlou třešní ukrývala čajovna. Popadané okvětní lístky zdobily zem dlážděnou tmavými kameny. V čajovně se činily gejši v hedvábných kimonech, své dlouhé černé vlasy měly vyčesané do umných drdolů zajištěných slonovinovými jehlicemi ve tvaru vážek.

Posuvný mechanismus se rozjel a sunul Bibi hlavou napřed do kruhové aparatury skeneru, tím ji vytrhl z její vidiny čajovny. Celá procedura proběhla tak rychle, že ji to zanechalo na pochybách, zda byla provedena správně, ačkoliv věděla, že kompetentnost zaměstnanců nemocnice by v tuto chvíli neměla být tím, oč by se měla strachovat.

Byla vyděšená rychlostí, s jakou se jí věnovali od okamžiku, kdy vstoupila do čekárny pohotovosti. Věděla, že klid jí může přinést až jasná diagnóza. Přesto, čím rychleji na jejím hledání pracovali, tím střemhlavěji se její mysl řítila vstříc katastrofě.

Olaf, slámově zlatý retrívr, kterého přivedly deště, žil u Blairových necelý týden, když se u něj objevil zvyk lézt po schodech k bytu nad garáží. Oblíbil si polehávat na balkonku s dvěma houpacími křesly. Opřel si čumák o spodní hranu bíle natřeného zábradlí a skrz příčky shlížel na dvorek za bungalovem, jako kdyby byl nějaký princ spokojeně obhlízející své državy.

Malá Bibi ho volala k sobě dolů, kdykoliv jej tam zahlédla. Nejprve šeptem, přesto dobře věděla, že ji musí slyšet, protože psi mají lepší sluch než lidé. Olaf se na ni sice díval, ale pokaždé předstíral, že ji neslyší. Když přešla do hlasitějšího šepotu, pořád na její volání nereagoval, ale tichými údery svého ocasu dával na srozuměnou, že jejímu příkazu rozumí.

Neodvažovala se vyběhnout po schodišti a odvést psa za obojek dolů. Na balkoně by se ocitla jen pár centimetrů od vchodových dveří do bytu nad garáží. A to na ni bylo až příliš blízko.

Bibi nervózně přecházela po dvorku sem a tam, opakovaně vrhala na Olafa bezradné pohledy, avšak zároveň se neodvažovala střetnout očima ani s jedním ze tří oken bytu. Slunce proměnilo okenní tabulky v zrcadla, takže by v nich nikoho nezahlédla, ani kdyby stál těsně za nimi a pozoroval ji. Přesto pohledem o žádné z oken ani nezavadila.

Zašla do bungalovu a z plechovky ve spíži vytáhla dvě karo-bové sušenky, jimž retrívr nedokázal odolat. Vrátila se na dvorek a zvedla ruce nad hlavu, v každé měla jednu sušenku. Nechala Olafa nasávat vůni jeho odměny za poslušnost. To, že zachytil

vůni pamlsku, poznala podle toho, jak se jeho černý vlhký čenich mezi sloupky zábradlí chvěje.

Sušenky doposud vždycky zabraly, ale tentokrát nestačily. Po několika minutách snažení se Bibi uchýlila na zadní verandu bungalovu a posadila se na proutěnou pohovku s měkkými polštáři potaženými látkou se vzorem palmových listů.

Olaf tam s oblibou lehával s ní, hlavu jí položil do klína a nechal se od ní hladit po hlavě, drbat na hrudi a masírovat na bříšku. Strážka nad verandou jí bránila ve výhledu na okna bytu nad garáží, takže měla v zorném úhlu pouze spodní část zábradlí balkonu a psí hlavu mezi dvěma příčkami. Upíral na ni svůj pohled. Alespoň že tak.

Bibi pozvedla jednu z karobových sušenek k nosu, nedůvěřivě k ní přičichla, nakonec ale usoudila, že by nemusela být nejhorší ani pro lidský jazyček. Ukousla si polovinu sušenky a začala ji žvýkat. Nechutnala špatně, ale že by byla vysloveně dobrá, to se také říct nedalo. Karob měl svou chuť údajně připomínat čokoládu, kterou psi nesmí, ale Hershey¹ rozhodně neohrožoval.

Ze své pozorovatelný na balkoně Olaf pozoroval, jak byla polovina jeho odměny bezostyšně zkonzumována. Jeho čumák se již neopíral o spodní hranu zábradlí. Čenich mu vykukoval mezi příčkami mnohem výš, což svědčilo o tom, že se zvedl.

Bibi si zbývající polovinou sušenky zamávala pod nosem a zvýšeným hlasem vyjádřila své předstírané nadšení. „Hmm, hmm, hmm.“

Olaf vystřelil jako blesk, seběhl ze schodů, přeletěl dvorek a vřít se na verandu. Skočil na pohovku s takovou razancí, až proutí zaúpělo a zapraskalo.

„Hodnež kluk,“ pochválila ho Bibi.

1 Poznámka překladatele: Hershey, americká firma vyrábějící čokoládu, jedna z největších čokoládoven na světě.

Měkkými pysky si z jejích prstů opatrně vzal zbývající polovinu sušenky. Druhou mu hodila celou, a zatímco ji hlasitě chroupal, nabádala ho: „Už tam nikdy nechod'. Drž se od toho bytu dál. Není to dobré místo. Je strašidelné. A zlé.“

Když pes slízal všechny drobky, upřel na ni vážný pohled. Jeho zorničky se v přítomí verandy rozšířily a zlatá duhovka se zaleskla vnitřním světlem.

8 | Zničená a zbitá

Nancy se pokoušela přimět samu sebe, aby si dala voraz, hodila se do klidu, dopřála si veget, vykašlala se na to, nebo aspoň jen klidně seděla na jedné ze židliček pro návštěvníky a čekala, než přivezou Bibi zpět z CT vyšetření. Ale ani jako mladá holka, když se teprve učila znát vlny a pronikala do surfařské komunity, nepatřila k laxním barbínám s prostoduchostí plastové panenky. Když byla na prkně, vždycky chtěla vlny pokořit, rozčísnout je. Když vlny nestály za nic a země nabízela víc zábavy než oceán, probíjela si cestu životem se stejně neutuchající vervou.

Takže když Murph zabočil z přijímací haly pohotovosti do chodby, našel Nancy nepokojně přecházet sem a tam před vyšetřovnou, ze které na pojízdném lůžku odvezli Bibi. Neviděla jej hned, ale intuitivně poznala jeho příchod podle významných pohledů dvou sestřiček, které se začaly usmívat a něco si vzájemně šeptat. Ve svých padesáti letech vypadal Murphy jako Don Johnson v době, kdy hrál v *Miami Vice*. Kdyby stál o to mít jiné ženy, obklopovaly by jej stejné houfy, v jakých se na žraloka přísávají štítovci.

Murph měl na sobě stále to černé triko, košili s vyhrnutými rukávy a šortky, kvůli nemocnici vyměnil sandály za tenisky s modrými tkaničkami, do kterých si však nevzal ponožky. Newport Beach patřila k jednomu z mála míst v zemi, kde se chlápek oblečený jako Murph nijak nevymykal běžnému úzu, ani v nemocnici, ani, řekněme, třeba v kostele.

Vzal Nancy do náručí. Oplatila mu jeho objetí. Ale neřekli si jediné slovo. Nemuseli mluvit. Potřebovali se jen pevně držet jeden druhého.

Když se později od sebe odtrhli a spojené zůstaly jen jejich ruce, zeptal se Murph: „Kde je?“

„Odvezli ji na CT. Podle mého by už dávno měla být zpátky. Nevím, co se stalo. Takové vyšetření by přece nemělo trvat dlouho, nebo snad ano?“

„Jak je ti?“

„Připadám si naprosto zničená a zbitá,“ odpověděla souslovím, které se běžně používá, když člověka smete a převálcuje zabijácká vlna.

„Jak to zvládá Bibi?“ zeptal se.

„Vždyť ji znáš. Dává to. Bez ohledu na to, čím si prochází, už myslí na to, jak to zužitkuje pro svoje psaní, až to bude mít celé za sebou.“

Doktor Barsamian, který v současné chvíli působil jako hlavní lékař na pohotovosti, k nim přisunul svůj laptop a oznámil jim, že Bibi byla po svém CT hospitalizovaná. „Najdete ji na pokoji 456.“

Doktorovy oči byly černé jako nejčernější olivy Kalamata. Pokud věděl něco strašného o Bibiině zdravotním stavu, z jeho očí se to Nancy vyčíst nepodařilo.

„Zdá se, že vyšetření na CT neukázalo nic průkazného,“ pokračoval Barsamian. „Je potřeba udělat nějaké další testy.“

Při cestě výtahem z prvního do čtvrtého patra pocítila Nancy znepokojující pomatení smyslů. Ačkoliv světelný ukazatel poschodí nad vstupními dveřmi stoupal od jedničky ke dvojce, posléze k trojce, byla by odpřisáhla, že kabina namísto nahoru sjíždí dolů do podzemí. Že je cosi stahuje do věčné temnoty, ze které není návratu.

Když světlo na stupnici prosvítlo čtyřku a dveře kabiny se rozevřely, její obavy to nikterak nezmírnilo. Pokoj 456 byl napravo od výtahu. Když k němu s Murphym došli, našli jeho dveře

otevřené. V pokoji stály dvě prázdné postele, čistě povlečené a ustlané.

Bibiin batůžek ležel na nočním stolku u postele blíže k oknu. Když do něj Nancy nahlédla, uviděla v něm zubní kartáček, pastu a další věci, jen pyžamo chybělo.

Ke každé posteli patřila úzká šatní skříň. Jedna z nich se zdála být prázdná. Ve druhé visely Bibiiny džíny a triko s dlouhým rukávem. Její boty stály na dně skříně a čouhaly z nich zasunuté ponožky.

Uslyšeli vrzání bot s gumovou podrážkou, ucítili vůni mýdla a do místnosti vstoupila mladá blondýna v modré nemocniční uniformě. Sestra se zdála být příliš nezkušená, než aby ji šlo brát vážně, vypadala, jako kdyby jí bylo patnáct a na nemocnici si jen hrála.

„Řekli nám, že tu najdeme naši dceru,“ začal Murph.

„Ááá, vy musíte být pan a paní Blairovi. Bibi odvezli na testy.“

„Na jaké testy?“ zeptala se Nancy.

„Na magnetickou rezonanci, rozbor krve, běžné věci.“

„Pro nás to běžné věci nejsou,“ odušila Nancy hlasem, který se neúspěšně pokoušel znít vyrovnaně.

„Ta vyšetření nejsou nijak invazivní. Bude v pořádku.“

Ujištění z úst té mladičké sestry znělo stejně důvěryhodně jako předvolební sliby politiků.

„Chvilku to ale zabere. Možná byste si mezitím mohli zajít dolů do kantýny na oběd. Máte na to dost času.“

Ještě nějakou dobu po odchodu zdravotní sestry zůstali Nancy a Murph tiše stát a rozhlíželi se udiveně po pokoji. Připadali si, jako kdyby je tam teleportovala nějaká neznámá síla.

„Tak co, jdeme do té kantýny?“ zeptal se po chvíli.

Nancy zavrtěla hlavou. „Na jídlo nemám ani pomyšlení.“

„Myslel jsem spíš na kafe.“

„V nemocnicích by měly být bary.“

„Vždyť ty si nikdy nedáváš skleničku před půl šestou.“

„Možná s tím dnes začnu.“

Otočila se k oknu, pak ji ale náhle něco napadlo a opět se od něj prudce odvrátila. „Musíme dát nějak vědět Paxtonovi.“

Murph zavrtěl hlavou. „To nejde. Ne teď. Vždyť víš. Jeho tým je na tajné misi. Není, jak se s ním spojit.“

„Musí existovat nějaký způsob!“ protestovala Nancy.

„Navíc, kdybychom se o to pokusili a Bibi se o tom dozvěděla, zabila by nás. Ačkoliv se ještě ani nevzali, připadá mi, že je mu den ode dne podobnější. Je čím dál umíněnější a začíná být té jeho věci stejně oddaná jako on.“

Nancy věděla, že její manžel má opět pravdu. „Kdo jen mohl tušit, že se nakonec budeme strachovat o ni, a ne o něho?“

Bezmyšlenkovitě zapnula televizi. Žádný z programů je však nezaujal. Všechny byly nemístně frivolní. Zprávy vyvolávaly beznaděj.

Nakonec se přece jen rozhodli dát si v kantýně šálek kávy.

Později Bibi řekli, že její CT bylo sice neprůkazné, nicméně vzbudilo jistá podezření. Lékaři by dali přednost mrtvici před touto novou možnou diagnózou. Poté, co vyloučili embolii a krvácení, pokračovali v testech s narůstajícím znepokojením, které se s ní prozatím rozhodli nesdílet. Jejich úsměvy byly maskami, které ji neměly šálit, ale vyjadřovat naději, již lékaři stejně jako jejich pacienti rádi chovají do posledního možného okamžiku.

Později se ještě dozvěděla, že po vyloučení embolie a krvácení představovala její největší naději na plné uzdravení diagnóza abscesu mozku, což by znamenalo ohraničené hnisavé ložisko obklopené zanícenou tkání. Tento život ohrožující stav by se dal léčit antibiotiky a kortikosteroidy. S největší pravděpodobností by bylo nezbytné podstoupit operaci mozku.

Vzali jí krev na kultivaci. Udělali jí rentgen plic. Skoro na hodinu ji připojili k elektroencefalografu, aby sledovali elektrickou aktivitu jejího mozku.

Když ji vezli na pojízdném lůžku do další místnosti na magnetickou rezonanci, cítila se Bibi, jako kdyby právě uběhla maraton do schodů. Nebyla unavená, byla naprosto vysílená. To, jak se cítila, vůbec neodpovídalo fyzické aktivitě, kterou toho dne vynaložila. Usoudila, že její narůstající vyčerpanost musí být dalším symptomem choroby, stejně jako to divné mravenčení v levé polovině těla, ta nevyzpytatelně se objevující a mizející pachutí v ústech a snížená hybnost levé ruky.

Na oběd chuť neměla a také jí nenabídli nic jiného než vodu. Možná nesměla jíst kvůli některému z testů. Anebo pospíchali, aby co nejrychleji získali všechny informace potřebné pro stanovení diagnózy.

Protože tunel přístroje na magnetickou rezonanci měl průměr jen o něco málo širší, než je lidské tělo, ujišťovala se zdravotní sestra před vyšetřením, jestli Bibi netrpí klaustrofobií.

„Ne,“ odvětila Bibi, odmítla slabé sedativum a ulehla na lůžko, které ji mělo provézt tím vševědoucím válcem.

Nechtěla si podobnou slabost ani připustit. Nikdy nepatřila mezi slabochy a nehodlala na tom nic měnit. Obdivovala odolnost, statečnost a odhodlanost.

Přijala pouze sluchátka, která jí umožní během vyšetření poslouchat hudbu, a ovladač, kterým může dát obsluze přístroje najevo, kdyby se s ní něco nepříjemného dělo.

Měla v tunelu strávit značnou dobu. Moderní magnetická rezonance dokáže pořídit velmi přesné snímky vnitřních orgánů. Funkční magnetická rezonance mapuje odezvy nervových buněk v mozku. MR angiografie vyhodnocuje funkci srdce a průtok krve cévami po těle. MR spektroskopie provádí detailní analýzu chemických změn v mozku, které mohou být důsledkem nejruznějších chorob.

Hudba, kterou jí pouštěli do sluchátek, se ukázala být nezáživným instrumentálním zpracováním písniček, které se jí nedařilo rozpoznat. Čas od času se v přístroji ozvalo bouchnutí slyšitelné i přes hudbu, jako kdyby se technik pokoušel magnetickou rezonanci popohnat údery kladiva. Bibi cítila, jak jí buší srdce. Signalizační ovladač jí začínal vyklouzávat z upoceně ruky.

Zavřela oči a pokoušela se rozptýlit myšlenkami na Paxtona Thorpa. Toho ve všech směrech dokonalého muže. Všechno je na něm krásné, jeho tělo, jeho tvář, jeho oči, jeho srdce i duše. Seznámila se s ním před více než dvěma lety. Před pěti měsíci přijala Paxtonovu žádost o ruku. Stejně jako její i jeho jméno v sobě

ukrývalo význam: Paxton znamená město míru, což s sebou neslo nemalou dávku ironie s ohledem na skutečnost, že Paxton patří mezi drsnáky z jednotek SEAL Námořnictva Spojených států amerických. Momentálně je Pax se svým týmem na misi v naprostém utajení, je někde, aby něco provedl se špatnými lidmi, kteří si bezpochyby nezaslouží nic lepšího, než co je čeká. Jeho tým má před sebou týdenní nebo možná i desetidenní operaci bez jakéhokoliv kontaktu. Žádný telefonát. Žádný tweet. Žádný způsob, jak mu sdělit, co se děje s jeho snoubenkou.

Zoufale toužila mít ho u sebe. Řekl jí, že je pro něj jako prubířský kámen, podle kterého na sklonku svého života pozná, zda byl dobrým člověkem, falešným, nebo ryzím. Ale ona již předem věděla, jaká bude odpověď: ryzím. Byl její skálou a moc jej nyní chtěla mít po svém boku, ale již natolik načichla jeho armádním stoicismem, že odmítala podlehnout slzám jen kvůli jeho nepřítomnosti. Někdy si dokonce říkala, že už v některém ze svých minulých životů musela být manželkou vojáka, protože jí to připadalo zcela přirozené.

Do slabého vrčení přístroje opět zazněly údery, v tu chvíli se Bibi začaly v ústech hromadit sliny. Stejně jako předtím však ani tentokrát nepřerostla tato známka hrozby zvracení v nevolnost a opět samovolně vymizela.

V duchu slyšela hlas své matky, jak říká: „Co bude, to bude.“ Tato čtyři slova byla pro Nancy a Murpha jakousi mantrou, jejich přísahou na přirozený běh osudu. Bibi je oba milovala, jako každé dítě miluje své rodiče, ale její vnímání přirozeného běhu osudu se značně lišilo od toho jejich. Ona nehodlala nechat na rozhodnutí osudu nic. Vůbec nic.

Ve čtyři odpoledne převzal Bibi in případ doktor Sanjay Chandra.

Nancy se zalíbil hned na první pohled, nicméně z dost zvláštního důvodu. V dětství úplně propadla knížce, jejímž hlavním hrdinou byl kulatý oživlý perníček. Perníček ve tvaru okrouhlé sušenky, který se jmenoval Cookie, neměl na ilustracích tmavě hnědou perníkovou barvu, ale jen teplý skořicový nádech, milý kulatý obličej a čokoládové oči. Kdyby ta knížka nebyla dobrých čtyřicet let stará, což byl zhruba i věk tohoto lékaře, byla by uvěřila, že jej ilustrátor musel znát a použít jako inspiraci pro podobu hlavního hrdiny. Hlas doktora Chandry byl sladký a zpěvný, přesně jak by se dalo očekávat u oživlého perníčku, a jeho celkové způsoby byly velmi příjemné.

Po celé anabázi testů byla Bibi odvezena zpět do svého nemocničního pokoje ve stavu naprosté vyčerpanosti. Navzdory veškerým obavám ohledně svého zdravotního stavu netoužila před večerí po ničem jiném než po chvilce spánku. Okamžitě usnula, jako kdyby spolkla nějaká silná sedativa.

Doktor Chandra ji nechtěl budit, dokonce uvítal příležitost vyčkat a sdělit jí výsledky testů až druhý den, až je bude mít sám ještě lépe prostudované. Nicméně přestože Bibi bylo dvaadvacet let a rodiče již nefigurovali jako její zákonní zástupci, lékař projevil přání promluvit si s nimi, aby mohl „posoudit“, jak sám řekl, „jaký typ dívky Bibi vlastně je“.

Nancy a Murph s ním usedli ke stolku v místnosti pro lékaře ve čtvrtém patře, kde momentálně neodpočíval nikdo ze

zaměstnanců. Prodejní automat tiše mružel, jako kdyby přemítal nad nějakým závažným rozhodnutím, a ani nekompromisní pohled jeho fluorescenčních světel je nikterak neuklidňoval.

„Zatím jsem Bibi řekl jen to, že vyhodnocení výsledků testů, stanovení diagnózy a návrh léčebného postupu si vyžádají nějaký čas,“ informoval je doktor Chandra. „Zítřka ráno s ní mám naplánovanou schůzku. Vždy se snažím o to, aby se mí pacienti dozvěděli o své diagnóze a prognóze takovým způsobem, který je pro ně nejpříjemnější. Zjistil jsem, že při tom velmi pomáhá, když dopředu znám povahu a osobnost daného člověka.“

Nancy se ani v nejmenším nelíbilo, kam tohle směřovalo. Dobré zprávy není potřeba sdělovat v rukavičkách. Chtěla něco v tom smyslu poznamenat, ale najednou neměla odvalu spolehnout se na svůj hlas.

„Bibi je výjimečná dívka,“ pronesl Murph. Nikdo jiný než Nancy by v jeho hlase nerozpoznal náhlou tíseň. Upíral svůj pohled na lékaře a vyhýbal se manželčiným očím, jako kdyby se bál, že by její pohled neustál. „Je chytrá, mnohem chytřejší než já. Okamžitě pozná, pokud se pokusíte pravdu nějak přikrášlit. To by jí vadilo. Bude to chtít slyšet napřímo a rovnou, bez nějakých kudrlinek. Je silnější, než se na první pohled může zdát.“

Murph začal lékaři vyprávět o smrti Olafa, zlatého retrívra, který odešel před více než šesti lety, několik měsíců po Bibiinych šestnáctých narozeninách. Nancy nejprve udivilo, že si její manžel myslí, že má tento příběh nějakou souvislost se současnou situací. Když však naslouchala, uvědomila si, že nabízí dokonalou odpověď na otázku doktora Chandry, jaký typ dívky Bibi vlastně je.

Lékař ho nijak nepřerušoval, pouze několikrát zaujatě přikývl, jako kdyby byla Bibi jediným pacientem, na kterého se musí připravit.

Když Murph dovyprávěl příběh o Olafově smrti, odvážíla se Nancy položit chvějícím se hlasem otázku, která ji velmi děsila:

„Pane doktore Chandro... co jste za doktora? Chci říct... Jaká je vaše specializace?“

Pohlédl jí zpríma do očí, jako kdyby předpokládal, že má stejně nezlomnou stoickou povahu jako její dcera. „Já jsem onkolog, paní Blairová. Se specializací na chirurgickou onkologii.“

„Rakovina,“ vyhrkla Nancy s takovým děsem v hlase, jako kdyby se jednalo o synonymum pro smrt.

Jeho čokoládově tmavé oči vyzařovaly vřelost a soucit, zahlédla v nich dokonce náznak smutku. „Ačkoliv ještě potřebuji podrobně prostudovat všechny výsledky, jsem si zcela jist, že se jedná o gliomatosi cerebri. Vzniká v gliových buňkách mozku a odtud se rychle a hluboko šíří do okolních tkání.“

„Co je příčinou vzniku?“ zeptal se Murph.

„To nevíme. Vědci zatím neměli mnoho příležitostí tuto chorobu zkoumat. Je nesmírně vzácná. V celých Spojených státech zaznamenáme ročně jen asi stovku případů.“

Nancy se přistihla, že se během naslouchání naklonila na židli dopředu a oběma rukama pevně zachytila desky stolu, jako kdyby chtěla získat oporu před blížící se turbulencí.

„Vy ten nádor vyoperujete,“ pravil Murph a jeho slova zněla spíše jako vyjádření naděje než jako otázka.

Po kratičkém zaváhání onkolog odpověděl: „V tomto případě není nádor jasně lokalizovatelný, jak tomu bývá u jiných typů rakoviny. Podobá se pavučině, jsou to tenoučká vlákna pokrývající více frontálních laloků. Je těžké ho detekovat. Navíc není jasně ohraničen. V určitých případech, zejména pak u dětí, může být operace jednou z možností, avšak jen zřídkakdy dobrou.“

Murphovi jako by informace o tom, že gliom nelze jasně detekovat, dodala naději a poskytla útěchu. „Takže jak ji budete léčit – chemoterapií, ozařováním?“

„Ano, často se přistupuje k těmto typům léčby. Právě proto si chci ještě jednou podrobně prostudovat Bibiiny výsledky, abych určil, jak jí můžeme prodloužit život.“

Ačkoliv Nancy svírala stůl tak pevně, jak jen to bylo možné, cítila, jak ji unáší pryč příliv zoufalství, reálný jako skutečná vlna. „Prodloužit život?“

V lesklých hlubinách lékařových očí se skrývalo poznání, které se od něj náhle snažila ze všech sil nepřevzít.

Doktor Chandra se zahleděl na stůl, pak na Murpha a opět na Nancy, poté tichým hlasem, téměř šeptem, pronesl: „Moc mě to mrzí, ale není to vyléčitelné. Doba přežití po stanovení diagnózy bývá jeden rok.“

Nancy nemohla dýchat. Nemohla, nebo nechtěla.

„Ale co chemoterapie, ozařování?“ ptal se Murph. „Jak to dokáží změnit?“

Z onkologa vyzařoval takový soucit a jeho chování bylo natolik něžné, že ačkoliv jej Nancy iracionálně toužila nenávidět, nemohla se ani na vztek. „Ten jeden rok je s chemoterapií a ozařováním,“ odtušil Sanjay Chandra. „A rakovina vaší dcery je v dosti pokročilém stádiu.“

Když se Bibi probudila ze spánku, došla se osvěžit do koupelny. Obraz její tváře v zrcadle ji překvapil. Oči jí zářily. Tváře i rty měly zdravou přitažlivou barvu i bez make-upu. I nadále tedy vypadala lépe, než jak se cítila, měla skoro pocit, že namísto do zrcadla hledí do jakési paralelní dimenze, kde si spojeně a bezstarostně žije jiná, zdravější Bibi Blairová.

Začínala pomalu dostávat hlad, vrátila se do postele, aby počkala na rodiče a večeři. Mravenčení v levé části těla se zmírnilo. Ochablost levé ruky se zlepšila, nicméně párkrát zaznamenala, že za sebou trochu tahá levou nohu. Během posledních několika hodin nepocítila žádnou pachuť v ústech.

Nebyla tak naivní, aby uvěřila, že ustoupení symptomů je důkazem, že její potíže, ať už se jedná o cokoli, byly pouze přechodné. Navzdory všem nabízeným zázrakům a vši nádheře umí být tento svět velmi kruté místo. Veškeré pohodlí a radosti, které nabízí, všechny ty prchavé okamžiky štěstí, jsou vykoupeny dny plnými obav, muk a utrpení. Takový svět si pro sebe lidstvo vytvořilo. Ve svém dosavadním životě poznala více blaženosti než smutku, více úspěchů než nesnází a byla si dobře vědoma toho, že jednou bude muset, stejně jako všichni ostatní, projít nějakým ohněm. Dokud bude existovat naděje, že tím projde nedotčená, nehodlala si stěžovat, plýtvat energií a škemrat po zázračném řešení současného údělu.

V dětství chvilku věřila na kouzla. Uchvátily ji populární knihy na pokračování o mladých kouzelnících, ačkoliv názorově

a hodnotově ji ovlivnila zcela jiná literatura. Víru v existenci nadpozemských sil, jak těch dobrých, tak i těch zlých, si upevnila i díky několika životním zážitkům. Pes Olaf se jako kouzlem objevil zrovna ve chvíli, kdy ho potřebovala. A jak před, tak i po jeho objevení došlo v bytě nad garáží k událostem, které se daly označit za nadpřirozené.

Tyto epizody se již dávno změnily v zapomenutou minulost, čas připravil o lesk vše, co se jí na nich v dětství zdálo být kouzelné. Když si tyto zážitky nyní vybavovala, připomínal jejich tehdejší magický třpyt zašlé stříbro a zdálo se, že by se pro ně dalo nalézt zcela logické vysvětlení.

Když v pět patnáct dorazil tác s večeří, našla na něm jídlo, které bylo v takovém rozporu s běžnou představou nemocniční stravy, až by téměř byla ochotná znovu uvěřit v kouzla. Pořádně silný plátek sekané, hedvábná bramborová kaše, mistička z pěnového polystyrenu s horkou šťávou, míchaná zelenina, která nechutnala jako z konzervy... Zastrčila si papírový ubrousek do výstřihu pyžama a pustila se do jídla s chutí těžce pracujícího dřevorubce.

Zrovna si pochutnávala na třešňovém dezertu a horké kávě, když se konečně vrátili její rodiče. Připomínali však spíše dva zdatné podvodníky, které upravili pomocí nějaké mimozemské technologie tak, aby se do nejmenšího detailu podobali skutečné Nancy a Murphymu, ale nepodařilo se jim naučit je jejich chování a způsobům. Usmívali se až přespríliš, ale žádnému z jejich úsměvů se nedalo věřit. Bibi celý svůj život znala mámu a tátu jako dva bezstarostné lidi. Najednou se chovali, jako kdyby byli připoutaní k časované náloži.

Napadlo ji, jestli třeba neví víc než ona. Pak to ale zavrhl. S největší pravděpodobností Nancy a Murphyho vyvedla z míry už jen ta její hospitalizace a všechny ty znepokojivé symptomy. Jejich životní filozofie nechat se unášet proudem fungovala jen do chvíle, než proud narazil na překážku, která jeho tok zastavila. Najednou jako by se její milovaní točili ve víru nebo byli vyvrženi na břeh.

V každém případě, pokud věděli něco špatného, Bibi se to nechtěla dozvědět od nich. Nabalili by na to až příliš mnoho emocí a ona by je nakonec musela ještě utěšovat. Chtěla, aby její setkání s doktorem Chandrou zítra ráno proběhlo v klidné atmosféře a aby si při něm udržela čistou hlavu. Ať už je s ní cokoliv, bude potřebovat schopnost rozumně uvažovat, aby dokázala vyhodnotit své možnosti. Bude muset najít ty správné dveře, které ji dokáží vyvést z této temnoty, případně, pokud se ukáže, že je její situace ještě vážnější, nalézt skulinku mezi oky, než smrt utáhne smyčku a uvězní ji napořád.

Když už začalo být zřejmé, že ji rodiče neopustí ani s koncem návštěvních hodin, rozhodla se Bibi předstírat spánek, ačkoliv měla postel uzpůsobenou k sezení. To je konečně přimělo k odchodu provázenému přívalem polibků, objetí a ujišťování.

Bibi je začala postrádat už v okamžiku, kdy opustili místnost, ale nepřivolala je zpět. Když osaměla, natáhla se po batůžku na nočním stolku a vytáhla z něj spirálový blok a propisku. Neměla náladu na knížku, kterou si přibalila, a ani televize ji nelákala. Namísto toho si úhledným rukopisem poznamenala, co se dnes událo, včetně všech svých pocitů a myšlenek. Zaujalo ji především to, že se jí z nějakého neznámého důvodu myšlenky opakovaně vracely zpět do let strávených v Corona del Mar, kdy jako malá dívka ještě věřila na kouzla.

Jednoho nedělního rána v únoru oné deštivé zimy, šest týdnů před tím, než se po chodníku od moře přišoural urousaný bezejmenný pes, se Bibi Blairová zmocnila náhradních klíčů od bytu visících na věšáku v komoře, potichu vyklouzla z kuchyně na zadní verandu a opatrně za sebou zavřela dveře.

Její rodiče ještě spali, v neděli si rádi přispali, když to bylo možné. Nancy momentálně neměla naplánované žádné prohlídky nových domů, což byla jinak její obvyklá nedělní činnost. A mimo sezonu byl obchod Pet the Cat otevřený jen od pondělí do soboty. Předešlého večera si vyrazili s přáteli, Bibi hlídala Chastity Bricklová, nesnesitelně sebestředná patnáctiletá dívka, která ji dostala na starost a která se bezesporu již více než jedenkrát zpronevěřila svému cudnému křestnímu jménu. Bylo jasné, že bude trvat ještě pár hodin, než vylezou z ložnice.

Před úsvitem pršelo. Současná nízká šedá mračna připomínala spíše popel než nasáklý hadr na vytírání. Bibi se neobtěžovala vzít si deštník, spěšně prokličkovala mezi kalužemi přes vydlážděný dvorek ke garáži.

Když vyběhla po venkovním schodišti na balkonek, ohlédla se směrem k bungalovu, jako by čekala, že bude načapaná. Její máma a táta nevěděli o tom, že chodí do bytu, a ačkoliv na jejích návštěvách nebylo nic špatného, nechtěla, aby se o nich dozvěděli.

Vchodové dveře vedly do malé kuchyně, v níž se nacházela modrá umakartová linka. Na podlaze bylo linoleum s modrými a šedými tečkami. Jídelní stůl se dvěma židlemi. Na zdi kalendář

otočený na listopad loňského roku. Digitální číselník na mikrovlnce sice ukazoval správný čas, ale lednice nehučela, už celé týdny byla odpojená od elektriny. Vzduch byl nehybný, chladný a mírně zatuchlý.

Bibi nikdy nerozsvěcela, a to ani ve dne, aby neodhalila svou přítomnost, natož za dnešního pošmourného rána. Ačkoliv na oknech nebyly záclony, dopadalo dovnitř jen chabé šedé světlo, podobné měsíčnímu svitu za oblačné noci.

Uprostřed stolu stála oblá bílá váza s dlouhým štíhlým hrdlem, ve které kuchyň často krášlilo několik růží nebo karafiátů. Nyní byla váza prázdná a leskla se v šeru jako nějaká mléčná křišťálová koule připravená na seanci.

Zadívala se na zem vedle bližší židle, kde našla jeho tělo. Všechna krev byla již dávno uklizena, přesto měla Bibi dojem – pocit? – že ten krutý pach lze i nadále cítit ve vzduchu. Nos se jí nakrabatil zhnusením.

Toto místo již postrádalo jakékoliv kouzlo a po jeho návštěvě se vždy cítila smutná a zneklidněná. Někdy jí přivodilo i noční můry. Přesto se tam stále vracela. Nevěděla, co přesně ji tam láká. Nikdy se jí nepodaří najít něco, co by to objasnilo. Co se stalo, stalo se, říkali její rodiče a samozřejmě měli pravdu.

Kromě kuchyně byt sestával z obývacího pokoje a ložnice. Oba pokoje byly plně vybavené, navíc se zde nacházela ještě koupelna a šatna. Obvykle si byt procházela celý, pozorně a obezřetně, přesto napůl jako ve snách, zkoumala ho a hledala něco, ačkoliv přesně nevěděla co. Avšak tentokrát ji na cestě přes kuchyň směrem k obývacímu pokoji zastavily kroky, jež zaslechla z jiné části bytu.

V ložnici i v obývacím pokoji byly podlahy z tvrdého dřeva jen asi z necelé poloviny překryté koberci. Znělo to jako kroky velkého člověka, občas je doplnilo zavržení prkna pod vahou těla, což potvrzovalo, že v bytě skutečně někdo chodí a nejedná se o zvuky odněkud zvenčí.

Ačkoliv to byla Bibi, kdo tehdy tělo objevil, nevyděsilo ji to, spíš zaujalo. Teprve nyní si uvědomila, že se sem neustále vrací, aby se zde s někým setkala. O jaké setkání by se mělo jednat, stále ještě netušila, ale předvídala ho. A nyní k němu mělo dojít.

Kroky sílily a sílily. Nyní určitě přicházely z obývacího pokoje. Pomalu se přibližovaly ke dveřím do kuchyně.

V tu chvíli Bibi pocítila strach. Strach, ale ne hrůzu nebo oslepující paniku. Pomalu couvala kolem stolu k balkonu, odkud přišla.

Nepřeslechnutelné kroky se zastavily na prahu do kuchyně. Nastalý klid se podobal těm v nočních mŕrách, takové to ticho, které opanuje situaci a po nějaké chvíli se opona rozhrne a spící vyskočí, protože ve většině případů je to právě to ticho před očekávanou hrůzou, co člověka probudí a přinutí lapat po dechu.

Se slaboulinkým skřípěním stěžujícím si na to, že by dveřní závěs otáčející se na čepu veřejí uvítal trochu oleje, se dveře pomalu otvíraly do kuchyně. Bránily jí ve výhledu na osobu stojící na jejích prahu.

Vybavila se jí krev a strašlivé oči listopadové mrtvolky. Vzala do zaječích. Vůbec o útěku nepřemýšlela, dokud si neuvědomila, že seskakuje z posledního schodu na vydlážděný dvorek.

Podívala se nahoru na schodiště. Nikdo tam nestál. Dveře do bytu byly zavřené. Musela je za sebou zabouchnout, když odamtud utíkala. Zatímco vyčerpaná obloha pozvolna doplňovala svůj rezervoár obtěžkanými mračny stoupajícími z oceánu, Bibi napjatě pozorovala obě kuchyňská okna bytu nad garáží. Ani v jednom se neobjevila žádná tvář. Přes lesknoucí se okenní tabule nezaznamenala žádný pohyb.

Po nějaké době se odebrala na proutěnou pohovku na zadní verandě bungalovu, kde dříve nechala ležet knížku a blok, do kterého psala příběhy o Jasperovi, osamělém psím tulákovi.

Po nějaké době se na verandě objevil její otec, chystal se na svou pravidelnou obhlídku bytu nad garáží, při níž kontroloval, zda tam nezatéká nebo se nevyskytl nějaký jiný problém.

„Tati.“ Když se na ni z dvorku ohlédl, varovala ho: „Buď opatrný.“

Nechápavě se zamračil. „Proč bych měl být opatrný?“

„Nejsem si jistá. Ale možná jsem tam nahoře někoho zaslechla.“

V žertovné a bezstarostné náladě jako vždy opáčil: „Možná se tam zase dostal přes půdu mýval. Tentokrát mi už ale bez zaplacení nájmu neuteče.“

Při své asi desetiminutové obhlídce však nenašel ani mývala, ani žádného jiného nevítaného návštěvníka.

Oblaka dál hromadila další snůšku deště a Bibi se odebrala do dětského pokoje, aby pokračovala v psaní příběhů z Jasperova pohnutého života. Uplynuly celé dva týdny, než se opět odvážila vypravit do bytu nad garáží.